

Sygn. akt: VU 269/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2013 r. w Legnicy

sprawy z wniosku H. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania H. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 15 stycznia 2013 roku

znak (...)

I. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 15 stycznia 2013 roku znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy H. B. prawo do emerytury od 09 stycznia 2013 roku,

II. stwierdza, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia,

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VU 269/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 stycznia 2013r. w sprawie (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy H. B. prawa do emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie spełnia warunków do przyznania przedmiotowego świadczenia, bowiem na dzień 01 stycznia 1999r. nie wykazał żadnego okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, o którym mowa § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudniony w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Podał, iż do pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił zatrudnienia w (...) w L. od 02 stycznia 1980r. do 15 czerwca 1999r., ponieważ wnioskodawca nie przedłożył za ten okres świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Ponadto z dokumentów, którymi w dacie wydania decyzji

dysponował organ rentowy, wynikały sprzeczne informacje co do zajmowanego przez wnioskodawcę stanowiska pracy.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył wnioskodawca H. B., domagając się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do emerytury oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania. Wywodził, iż w okresie zatrudnienia w (...)w L. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace spawalnicze, a zatem na dzień 01 stycznia 1999r. posiadał okres zatrudnienia w szczególnych warunkach w wymiarze przekraczającym 15 lat. Wskazał ponadto, iż jakkolwiek pracodawca odmówił zamieszczenia w świadectwie pracy informacji o zatrudnieniu na stanowisku spawacza, to jednak w dniu 20 grudnia 2010r. sporządził zaświadczenie dotyczące wykonywania w tym okresie pracy w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, uzasadniając swoje stanowisko jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca H. B., urodzony w dniu (...), na dzień 01 stycznia 1999r. wykazał 32 lata, 7 miesięcy i 26 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. */bezsporne/*

W okresie od 02 stycznia 1980r. do 15 czerwca 1999r. H. B. był zatrudniony w (...) w L. (aktualnie (...) w L.) na stanowisku mechanik samochodowy.

W spornym okresie wnioskodawca wykonywał prace spawalniczo-blacharskie przy naprawie samochodów ciężarowych oraz osobowych przeznaczonych do dyspozycji zakładu pracy, tj. 100-300 pojazdów (F., P., N., S., J.). H. B. zajmował się m.in. spawaniem i wymianą skorodowanych elementów nadwozia, wycinaniem zapieczonych śrub, wymianą progów i podłużnic, a także naprawą układów wydechowych i samochodów powypadkowych (spawał pękniętego nadwozia, wzmacnianie podłużnic). W celu wymiany skorodowanych powierzchni wnioskodawca, przy użyciu palnika acetylenowego wycinał detale odpowiednich rozmiarów, który następnie oczyszczał kątówką lub szczotką. Do jego obowiązków należało również odtłuszczenie (rozpuszczalnikiem lub benzyną) blach, z których wycinano detale, a także zabezpieczanie powierzchni minią.

Prace spawalnicze H. B. wykonywał przy użyciu spawarki elektrycznej lub gazowej (metodą (...), tj. za pomocą urządzenia służącego do spawania w osłonie argonu). Wnioskodawca posługiwał się również wytwornicą karbidową. Do jego obowiązków należało oczyszczenia wytwornicy i nałożenie ręcznie do jej szuflad świeżego karbidu, który w reakcji z wodą wytwarzał gaz służący do spawania.

Stanowisko pracy spawacza mieściło się w wyodrębnionym pomieszczeniu, w którym znajdowała się spawarka elektryczna. W pomieszczeniu wnioskodawca wycinał, czyścił, a następnie montował podróznice, progi oraz elementy karoserii. Praca wytwornicą i jej czyszczenie odbywało się poza wydzielonym stanowiskiem pracy.

Uprawnienia do spawania elektrycznego oraz acetylenowego H. B. uzyskał w latach 70-tych.

W latach 1980-1999 w stacji obsługi zatrudniano kilkunastu mechaników samochodowych, którzy wykonywali prace mechaniczne związane z naprawą pojazdów. Do 1986r. wnioskodawca był jedynym pracownikiem, który wykonywał prace spawalnicze. Z uwagi na charakter wykonywanych czynności wnioskodawcy przysługiwał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych, posiłki regeneracyjne oraz mleko.

W okresie od 10 listopada 1990r. do 12 lutego 1991r., od 01 lutego 1995r. do 31 marca 1995r. oraz od 20 kwietnia 1995r. do 20 lipca 1995r. wnioskodawca przebywał na urlopie bezpłatnym.

dowody: - wyjaśnienia wnioskodawcy: 01:19:05-01:29:59;

- zeznania świadka W. H.: 00:13:33-00:28:01;

- zeznania świadka E. J.: 00:30:29-00:42:37;
- zeznania świadka M. P.: 00:42:37-00:53:28;
- zeznania świadka L. S.: 00:53:28-01:07:08;
- zeznania świadka M. W.: 01:07:08-01:19:05;
- opinia biegłego, k. 58-64;
- akta osobowe: umowa o pracę, k.1; angaże, k. 4-5, 33; wniosek, k. 12;
- akta ZUS, t. I: świadectwo pracy, k. 35-36.

W dniu 09 stycznia 2013 r. H. B. złożył wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

/bezsporne/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy H. B. zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 wskazanej ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat dla mężczyzn. Emerytura, o której mowa, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 01 stycznia 1949r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Wiek emerytalny, o którym mowa we wskazanym artykule, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Z dyspozycji § 4 ust. 1 cytowanego rozporządzenia wynika, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn, ma okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przy czym, zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy, o których mowa powyżej, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zgodnie z § 22 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń istnieje możliwość udowodnienia zeznaniami świadków okresu składkowego, od którego

zależy prawo lub wysokość świadczenia w przypadku braku odmiennych regulacji ustawowych w tym przedmiecie. Dowód ten dopuszcza się pod warunkiem złożenia przez zainteresowanego oświadczenia w formie pisemnej lub ustnej do protokołu, że nie może on przedłożyć odpowiedniego dokumentu potwierdzającego ten okres.

Na gruncie niniejszej sprawy bezspornym było, iż w wnioskodawca osiągnął wymagany wiek emerytalny, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, zaś na dzień 01 stycznia 1999r. wykazał 32 lata, 7 miesięcy i 26 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Sporną kwestią wymagającą ustalenia Sądu było natomiast to, czy ubezpieczony legitymował się 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zdaniem organu rentowego wnioskodawca nie wykazał żadnego okresu wykonywania pracy, o którym mowa § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r. H. B. argumentował natomiast, iż w okresie zatrudnienia w (...)w L. wykonywał prace spawacza w wymiarze umożliwiającym nabycie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Na podstawie świadectwa pracy z dnia 05 lutego 2001r. Sąd ustalił, iż w okresie zatrudnienia w (...)w L.H. B. był zatrudniony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku mechanika samochodowego. Istotne jest jednak, iż treść świadectwa pracy nie jest wiążąca w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych, albowiem nie jest to dokument urzędowy i nie tworzy żadnych praw podmiotowych. Zawiera natomiast oświadczenie wiedzy i podane w nim informacje mogą być zwalczane wszelkimi dowodami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 1996r. I PRN 40/96). Wnioskodawca mógł udowodniać okoliczności mające wpływ na prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym zeznaniami świadków także z uwagi na treść § 22 rozporządzenia z dnia 11 października 2011r. H. B. spełnił bowiem warunek umożliwiający ustalenie spornych okoliczności we wskazanym powyżej sposób, gdyż w pisemnym odwołaniu od decyzji Zakładu Ubezpieczeń wskazał z jakich przyczyn za okres zatrudnienia w (...)w L. nie legitymuje się prawidłowo sporządzonym świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Analizując treść zeznań W. H., M. W., E. J., M. P. oraz L. S. Sąd ustalił, iż w okresie zatrudnienia w (...)w L. H. B. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace wskazane pod pozycją 12 w dziale XIV Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r. (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym). W spornym okresie, wbrew nazwie zajmowanego stanowiska wnioskodawca zajmował się bowiem spawaniem gazowym i elektrycznym w ramach zleconych napraw pojazdów ciężarowych oraz osobowych, przy czym prace te wykonywał w oparciu o stosowne uprawnienia. Z uwagi na charakter wykonywanych czynności, stanowisko pracy H. B. zostało fizycznie wyodrębnione w zakładzie pracy, zaś wnioskodawcy przysługiwał dodatek do wynagrodzenia, posiłki regeneracyjne oraz mleko.

Uwagę zwraca, iż przesłuchany w sprawie M. W. był przełożonym wnioskodawcy, zaś pozostali świadkowie w spornym okresie byli zatrudnieni wraz z H. B.. Świadczenie ci posiadali zatem odpowiednią wiedzę na temat charakteru i specyfiki pracy wykonywanej przez ubezpieczonego. Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw, by spójnym i logicznym zeznaniom świadkom, które pokrywały się z wyjaśnieniami wnioskodawcy odmówić wiarygodności. Dla oceny wiarygodności zeznań świadków oraz charakteru pracy wykonywanej w spornym okresie przez wnioskodawcę istotne znaczenia miał również fakt, iż w dniu 20 grudnia 2010r. zakład pracy sporządził zaświadczenie, w którego wyniku, iż w spornym okresie H. wykonywał prac spawalnicze.

W ocenie Sądu z uwagi na liczbę pojazdów, jakimi w spornym okresie dysponował zakład pracy, zakres obowiązków powierzonych wnioskodawcy oraz fakt, iż do 1986r. ubezpieczony był jedynym pracownikiem, który wykonywał prace spawalnicze należało również stwierdzić, iż prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym H. B. wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd miał na uwadze, iż niezależnie od wykonywania prac spawalniczych, wnioskodawca zajmował się przygotowaniem detali do spawania (oczyszczanie, dopasowanie do odpowiednich rozmiarów, odtłuszczanie blach). Zdaniem Sądu powyższe nie wykluczało jednak zakwalifikowania spornego okresu do pracy w warunkach szczególnych. Etap związany z przygotowaniem materiałów spawalniczych miał bowiem charakter uboczny i krótkotrwały względem

podstawowych obowiązków spawacza, a jednocześnie stanowił ich integralną część (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., sygn. akt II UK 233/11). Zdaniem Sądu w analogiczny sposób należało ocenić czynności związane z oczyszczeniem wytwornicy i uzupełnieniem karbidu i wody. Przygotowanie wytwornicy do wytwarzania gazu stanowiło wstępny etap w ciągu technologicznym spawania gazowego, a zatem warunkowało możliwość podjęcia prac spawalniczych.

Jakkolwiek z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków wynikało, iż do obowiązków wnioskodawcy należało również wykonywanie prac blacharskich, to nie sposób nie zauważyć, iż naprawy blacharskie, jakie przeprowadzał w spornym okresie przeprowadzał ubezpieczony wymagały użycia palnika lub spawarki, a zatem opierały się na pracach spawalniczych.

Nie bez znaczenia dla oceny charakteru pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w spornym okresie ma okoliczność, iż jednym z etapów prac przy naprawie pojazdów było zabezpieczanie minią powierzchni spawanych elementów. W ocenie Sądu tego rodzaju czynności zostały wymienione w Dziale III poz. 72 (malowanie minią) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r., a zatem stanowią prace w warunkach szczególnych.

Sumując Sąd ustalił, iż w okresie od 02 lutego 1980r. do 31 grudnia 1998r. (z wyłączeniem okresu urlopów bezpłatnych oraz przypadających w okresie zatrudnienia okresów nieskładkowych) H. B. przez okres 18 lat, 2 miesięcy i 9 dni wykonywał prace wskazane pod pozycją 12 w dziale XIV Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym) oraz w Dziale III tego rozporządzenia pod poz. 72 (malowanie minią).

Zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi natomiast, iż świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Jak wynika z akt ubezpieczeniowych, H. B. osiągnął wymagany wiek emerytalny w dniu (...) jednak wniosek o przyznanie prawa do emerytury złożył w dniu 09 stycznia 2013r. i od tej daty należało przyznać sporne świadczenie.

Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w punkcie I wyroku zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.z dnia 15 stycznia 2013r. znak: (...) w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 09 stycznia 2013 r.

W punkcie II wyroku Sąd ustalił, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi, że jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności .

Zgodnie z treścią art. 118 pkt. 1a ustawy emerytalnej, w przypadku ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego – organ rentowy wydaje decyzję w terminie 30 dni, przy czym za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się dzień wpływu do Zakładu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Istotnym dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy jest zatem ustalenie, czy ZUS przekroczył termin do ustalenia prawa wnioskodawcy do emerytury. Termin ten w niniejszej sprawie wynosił 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej).

Analizując materiał dowodowy sprawy, Sąd poczynił ustalenia celem wyjaśnienia czy organ rentowy przed wydaniem w dniu 15 stycznia 2013r. decyzji wypełnił, w toku prowadzonego postępowania administracyjnego, wszystkie obowiązki nałożone na niego przez kodeks postępowania administracyjnego.

W tej sytuacji przypomnienia wymaga, że zgodnie z art. 66 ust. 4 ustawy systemowej w zakresie prowadzonej działalności organowi rentowemu przysługują środki prawne właściwe organom administracji państwowej. W opisanej działalności zakład stosuje przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, administracyjnego a w szczególności winien mieć na względzie:

- obowiązek podejmowania niezbędnych kroków do wyjaśnienia stanu faktycznego (art. 7 k.p.a.);
- obowiązek informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego (art. 9 k.p.a.);
- obowiązek zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym i możliwość wypowiedzenia się co do zebranego w sprawie materiału dowodowego (art. 10 k.p.a.).

Zgodnie z art. 75 k.p.a. dowodami w postępowaniu administracyjnym może być wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy i nie jest sprzeczne z prawem (...) a zebrany w sprawie materiał dowodowy organ administracji państwowej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i ocenić” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 03 lipca 2007 r. , sygn. akt III AUa 1995/06).

Z treści akt ubezpieczeniowych, prowadzonych przez ZUS wynika, iż przed wydaniem decyzji z dnia 15 stycznia 2013r. organ rentowy wypełnił obowiązki wymienione w kodeksie postępowania administracyjnego w art. 7, 9 i 10 .

Ubezpieczony bowiem - w toku postępowania związanego z rozpoznaniem wniosku zgłoszonego dnia 09 stycznia 2013r. miał możliwość udziału w postępowaniu administracyjnym poprzez składanie dowodów w postaci dokumentów.

Analizując materiał dowodowy sprawy nie można pominąć i tej okoliczności, że integralną część postępowania administracyjnego – związanego z rozpoznaniem wniosku o przyznanie renty – stanowiło postępowanie organu rentowego polegające na analizie dokumentów przedłożonych przez skarżącą wraz z przedmiotowym wnioskiem celem wydania decyzji w dniu 15 stycznia 2013r.

W ocenie Sądu, ZUS, wydając zaskarżoną decyzję, nie popełnił błędu, skutkującego odpowiedzialnością za opóźnienie w przyznaniu wnioskodawcy świadczenia.

W rozpoznawanej sprawie okoliczności niezbędne do przyznania wnioskodawcy prawa do żadanego świadczenia zostały wyjaśnione na etapie postępowania sądowego. Dopiero bowiem analiza zeznań świadków i wyjaśnień wnioskodawcy pozwoliła na dokonanie oceny, iż wnioskodawcy przysługuje prawo do wcześniejszej emerytury.

Sumując, Sąd uznał, iż - wydając decyzję w dniu 15 stycznia 2013r. organ rentowy w postępowaniu administracyjnym nie naruszył przepisów i zasad tego postępowania. Tym samym, ZUS nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia.

W punkcie III wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie dyspozycją cytowanego przepisu, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do dochodzenia praw i celowej obrony. Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (§ 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu).